

Els buròcrates i la manca d'escoltar

Quimet Clascà

Els buròcrates no es troben només en el govern. Sembla ser que una font il·limitada d'ells es troba en tota classe d'institucions.

Els buròcrates no són difícils d'identificar. Tenen una sola tendència a ser detallistes. Sempre s'estan imposant a si mateixos i a les seves idees en àrees que no són de la seva responsabilitat. Les seves crítiques són dolces però porten una insinuació de superioritat. Els agrada fer-se càrrec de les coses, sobretot de l'autoritat.

Semblen no ser molt aficionats a la responsabilitat.

Sembla haver-hi una qualitat innata en els buròcrates que els fa convèncer que tot en aquesta vida podria ésser millor si només ells poguessin administrar-la. Tenen una compulsió irresistible a protegir-nos a tots de nosaltres mateixos. A jutjar per les seves accions, no semblen ser persones molt pràctiques. Però això no els priva de pretendre involucrar-se en qüestions pràctiques, de les que freqüentment són llastimosament ignorants. Poden complicar les coses fins un grau alarmant. Produeixen dolls de "burocratisme" i creen muntanyes de paperassa que no només compliquen encara més les coses,

sinó que fan perdre hores de temps molt valuós que podria ser emprat d'una manera més productiva. Per altra banda, estic sincerament convençut que fan totes aquestes coses inspirats pels més nobles dels motius. Realment creuen que ells saben què és allò que més ens convé a la resta de nosaltres; millor del que ho sabem nosaltres.

Però sent això tan dolent com és, encara no és el pitjor: els buròcrates no es troben generalment en posicions que els permetin establir polítiques. Això els frustra freqüentment. Es troben en posicions que els permeten dir "no", però on no poden dir "sí". Això és perillós. Pot crear condicions en què els creadors de les polítiques i els qui prenen les decisions, mai s'enterin de les coses importants. Aquesta no és la forma de conquerir el progrés. Hem de protegir-nos contra ella.

Per altra part, tocant el tema de no voler escoltar, no sempre és cert, però no és rar veure que mentre més autoritat assoleix una persona, menys paciència mostra per escoltar als seus subordinats. I una oïda sorda és generalment el primer símptoma d'una ment tancada.

No deu estranyar-nos que això passi, ja que com més alt arribi la

persona en l'organització, com més autoritat tingui menys estarà obligada a escoltar els altres. No obstant, la seva necessitat d'escoltar és més gran que mai. Mentre més s'allunya de la línia de foc, més deu dependre d'altres per obtenir informació correcta.

Si un executiu no ha desenvolupat l'hàbit d'escoltar atentament i intel·ligentment, no podrà obtenir la informació que necessita. I mentre major sia la seva posició, major serà la necessitat. De manera que es fa imperatiu per a les persones que ocupen posicions d'autoritat, desenvolupar i mantenir cuidadosament l'hàbit d'escoltar.

Amb intel·ligència hom aprèn a escoltar no sols el que diu la gent, sinó més important encara, això que volen dir. Alguns no diem el que volem tan clar com altres, però un escolta que pensi ho sabrà.

Finalment, escoltar al major nombre possible de subordinats ajuda a assegurar la informació més correcta i pel senzill fet d'escoltar s'assoleix un major esperit d'equip, major entorn i major lleialtat. Almenys aquesta és la meva opinió.

Això és la Ruta Prehistòrica?

Marga Canet i Joan Pont

És diumenge. Ens llevem ben d'hora i anem d'excursió. La ruta escollida d'avui és ben a prop, de casa, és la Ruta Prehistòrica. Anem amb cotxe fins a Sant Bartomeu i allí iniciem la llarga caminada fins a Can Gol.

En primer lloc pugem a Céllecs i anem fins al poblat iber, encara que ningú el reconeixia: la vegetació, que ha crescut a tort i a dret, tapa els murs de les parets de les cases i dificulta fer la volta circular al poblat. A més, no hi ha cap rètol, per berruer que sigui, que ho indiqui. Diuen que s'hi han trobat restes, però on són? Quina llàstima que no sigui ben net, que les explicacions del quan, el perquè, el com... i totes aquelles preguntes que sorgeixen esporàdicament sobre l'indret que es visita no siguin respostes

en rètols, guies o un llibre explicatiu de la zona. Fins quan hi haurà persones grans que ens les podran respondre!

Continuem la nostra excursió fent un bon esmorzar al mirador d'Òrrius. Aquest indret tan preciós té una vista esplèndida del nostre poble veí i de la serra de Llevant.

Amb la panxa plena baixem cap a la Cabana del Moro o Dolmen de Céllecs. Aquest dolmen és molt bonic! Em diuen que va ser excavat i que de tan foradar va caure la tapa, però que la van tornar a posar. Que trist! Per què no han estat uns arqueòlegs els qui l'han excavat? Són ells els qui saben fer aquesta feina ben feta! I ara, on són les troballes? Són al "Museu Prehistòric de la Roca del Vallès"? Sona bé, eh? Però, on és?

Un pèl més avall trobem el Plat del

Molí i darrera d'aquest una roca plena de creus. Caram! Que la Roca de les Creus camina? O algun salvatge l'ha canviat de lloc? No, senzillament és una altra roca qualsevol on algun graciós s'ha dedicat a fer-hi creus, quina ignorància!

Anem baixant cap a la veritable Roca de les Creus i, cada vegada, el bosc, en aquest temps ben florit, és menys digne de mirar; van augmentant les deixalles i les lamentacions dels qui fem l'excursió són més rotundes. Quan arribem a la Roca de les Creus intentem identificar les que realment van ser fetes pels càtars. Fins quan es podran veure?

Reemprenem la marxa i arribem a l'esperada Roca de les Orenetes. El camí és immirable, les deixalles toquen les unes amb les altres, fa pena de